

Nr. 182. Landstingets Forhandlinger

89de Møde. Dødsrigtig Samling, 1869-70.

2849) af Eneste Beh. af Finantsloov. f. Finantsaare

fra 1ste April 1870 til 31te Marts 1871. 2850

ling og til opstaaede Lovbestemmelser Udjevning, som ligger i Draeftelsen i et Fællesudvalg, er bleven brat afstaaet, og det vil efter min fulde Overbevisning for Thinget være at indtage en ganske falsk Stilling, dersom det, efter tidligere, ifølge en bestemt Opfordring, at have fulgt den høitærede Conseilpræsident, under de nuværende Forhold, paa hvis Udbylling Thinget ingen Indsigelse har haft, vilde optræde som den, der havde den afgjørende Myndighed med Hensyn til Sagens videre Skæbne. Jeg seer ikke rettere, end at det Naturlige nu er, at Finantsloven vedtages, saaledes som den foreligger. Finantsloven er ikke det Sted, hvor paa parlamentariske Raampe uden den højeste Nødvendighed kunne udkæmpes. Det er ikke Landstinget, der uden afgjort Nødvendighed skal begynde en saadan Kamp, det har ikke gjort en saadan Begyndelse, og det bør ikke nu gøre det. Det maa erindres, at de Forslag, om hvilke der her er Tale, ikke høre til de Forslag, hvilke for at bluge et Udtryk, jeg foroptog fra den ærede Kirke- og Undervisningsminister, ethvert Ministerium nødvendigvis maatte antages at maatte fordrø gjennemføre. Om det ene af dem er det jo bitterligt, at det endogaa kan siges ikke at være i Overeensstemmelse med Hærloven, skjøndt det er stemmende med et Par Aars Bevillinger, om et andet er det klart, at det vel stemmer med Hærloven, men at dets Antagelse naar ikke kan siges at være en nødvendig Consequens af den, idet der i den paagældende Paragraph af Hærloven staaer ikke, skal, men kan, dette er altsaa selve Sagens Stilling. Men det Stændsmielte standser ingenlunde her. Dersom vi nu skrive den 24de Januar istedet for den 24de Mai, saa skulde jeg ikke gøre nogen synderligt Indsigelse, hvis Noget troede det rigtigt at forandre Finantsloven og sende den til Fællesudvalg, men, mine Herer, vi skrive den 24de Mai. Nu beder jeg om Tilbedelse til at gøre Indsigelse imod, at dette overrættres saaledes, som om jeg herved vilde

minde om, at vi være trætte, fordi vi have været sammen i altfor lang Tid; jeg paastaaer vel, at det er ogsaa politisk taget en i og for sig aldeles berettiget Følelse, at vi have Lov til at være trætte, under andre Sager kan ogsaa denne Træthed rettelig forstaaet være et aldeles berettiget parlamentarisk Motiv til at tage en Beslutning, som vi under andre Omstændigheder ikke vilde have taget; det var si. Er netop, hvis jeg i Røstbed maa udtrykke mig saaledes, fordi vi være trætte, at vi ikke forlangte Fællesudvalg i Retssbejrettes Lønningslov, men det er tildelsid ikke, hvad jeg saaledes i Røstbed falsk Træthed, som jeg tænker paa, naar jeg fremhæver Forskellen mellem 24de Januar og 24de Mai. Net, mine Herer, men Sagen er den: Mellem den 24de Januar og den 24de Mai ligger den 1ste April, det vil sige, den Tid, inden hvilken en Finantslov i Reglen skal være bragt til Verden. Vi leve nu paa anden Maaned af Palliativer, og det kan ikke seile, at det for Administrationen i flere Retninger har store Ulemper. Der er ikke indbragt noget som helst Forslag om at forlænge denne Tilstand ved en ny midlertidig Bevillingslov, naaget i og for sig naturligvis Regjeringen maatte være aldeles competent til at indbringe et saadant Forslag, dersom den havde anseet det for hensigtsmæssigt og rigtigt. Det er maastee endogaa tvivlsomt om et saadant Forslag kunde gjennemføres inden 1ste Juni, men selv om det kunde det, vilde jeg ansee det uheldigt og urigtigt; saaledes som Sagerne nu engang ere komne, skjønt jeg ikke, at Landstinget i dette Deblif har anden Forpligtelse eller Opfordring end for sit Vedkommende snarest muligt at vedtage Finantsloven. Det, der dernæst bliver at gøre, tilkommer og paaligger deels Hans Majestæts Regjering med Hensyn til Bestemmelsen af den Dag, da Finantsloven bliver at stadfæste, og deels Hans Majestæt Kungen med Hensyn til Dannelsen af det nye Ministerium, som vi ikke kunne foregribe eller